

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/70/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114234976
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5114234976.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Z. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/X, XXX XX E. H. Z., 2/ P. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. A. XXXX/X, XXX XX R., 3/ Ing. A. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXXX/XX, XXX XX E. H. Z., žalobcovia v rade 1/ až 3/ zastúpení spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46/276, 911 01 Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanému: Z. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXXX/X, XXX XX E. H. Z., štátny občan SR, zastúpeného JUDr. Jurajom Štrbákom, advokátom, so sídlom 023 51 Raková 1445, IČO: 42 350 867, za účasti intervenienta na strane žalovaného: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpeného JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábregie 8/A, 811 02 Bratislava - Staré mesto, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 92.387,46 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 6C/348/2014-153 zo dňa 7. marca 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/348/2014-153 zo dňa 07. marca 2017 v prvej vete, v časti tretej vety o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 9.000,00 Eur a v piatej vete výroku p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/348/2014-153 zo dňa 07. marca 2017 vo výrokoch o trovách prvoinštančného konania, t. j. v siedmej až pätnástej vete výroku tak, že:

Žalobkyňa v rade 1/ m á voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 99,34 %, ktorí sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

Žalobkyňa v rade 2/ m á voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 69,42 %, ktorí sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

Žalobca v rade 3/ m á voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 97,90 %, ktorí sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

Žalobcovia v rade 1/, 2/ a 3/ m a j ú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalobcom v rade 1/, 2/ a 3/ voči intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Vo zvyšnej časti (t. j. v druhej vete, v časti tretej vety o priznaní sumy 500 Eur, štvrtej a šiestej vete výroku) z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/348/2014-153 zo dňa 07.03.2017 n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni v rade 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,00 Eur do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti (o zaplatenie náhrady majetkovej ujmy vo výške 50,00 Eur, ako aj o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,00 Eur) žalobu žalobkyne v rade 1/ zamietol (veta prvá a druhá výroku). Ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni v rade 2/ sumu 500,00 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9.000,00 Eur do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti (o zaplatenie náhrady majetkovej ujmy vo výške 1.762,32 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,00 Eur) žalobu žalobkyne v rade 2/ zamietol (veta tretia a štvrtá výroku). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v rade 3/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9.000,00 Eur do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti (o zaplatenie náhrady majetkovej ujmy vo výške 94,66 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,00 Eur) žalobu žalobcu v rade 3/ zamietol (veta piata a šiesta výroku). Súčasne rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcom v rade 1/ až 3/ priznal každému proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % (veta siedma, desiata a trinásť výroku). Žalovanému nepriznal proti žalobcom v rade 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania o nároku na náhradu majetkovej ujmy (veta ôsma, jedenásť a štrnásť výroku). Intervenientovi na strane žalovaného priznal proti žalobkyni v rade 1/ nárok na náhradu trov konania o nároku na náhradu majetkovej ujmy v rozsahu 100 %; proti žalobkyni v rade 2/ nárok na náhradu trov konania o nároku na náhradu majetkovej ujmy v rozsahu 20 %; proti žalobcovi v rade 3/ nárok na náhradu trov konania o nároku na náhradu majetkovej ujmy v rozsahu 100 % (veta deviata, dvanásť a pätnásť výroku).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia v rade 1/ až 3/ sa žalobou, doručenu na súd dňa 30.10.2014, v znení jej doplnenia zo dňa 25.11.2014, domáhali uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni v rade 1/ titulom náhrady majetkovej ujmy sumu 50,00 Eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 40.000,00 Eur, žalobkyni v rade 2/ titulom náhrady majetkovej ujmy sumu 4.243,20 Eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 24.000,00 Eur a žalobcovi v rade 3/ titulom náhrady majetkovej ujmy sumu 94,66 Eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 24.000,00 Eur a nahradiť trovy konania. Uviedli, že uplatnený nárok im vznikol v príčinnej súvislosti so smrťou K. R. - manžela a otca žalobcov pri dopravnej nehode, ktorú zaviniel žalovaný. Žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 36T/155/2014 zo dňa 10.10.2014, právoplatným a vykonateľným dňa 10.10.2014, uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa ust. § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, s poukazom na ust. § 138 písm. h/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 09.04.2014 v čase o 11.13 hod. v meste E. H. Z. na miestnej komunikácii ulici D. viedol špecifikované motorové vozidlo, kde v priamom úseku cesty obchádzal po pravej strane stojace vozidlá, pričom s vozidlom zastavil v dôsledku prekážky v cestnej premávke, následne začal s vozidlom cúvať, pričom sa dostatočne nevenoval riadeniu vozidla a zadnou časťou vozidla narazil do chodca K. R. (manžela a otca žalobcov v rade 1/ a 3/), ktorý prechádzal po vyznačenom priechode pre chodcov. Pri zrážke utrpel chodec zranenia, na následky ktorých dňa XX.XX.XXXX zomrel. Žalovaný ako vodič svojim konaním porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c/ a § 17 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Označeným rozsudkom bol žalovaný odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok, pri uložení zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 18 mesiacov. Uvedeným rozsudkom poškodených súd odkázal s ich nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. V trestnom konaní si poškodení riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody tak voči škodcovi (žalovanému), ako aj poisťovní (vystupujúcej v tomto konaní ako intervenient), ktorá do začiatku aktuálneho konania neposkytla poškodeným (žalobcom) žiadne plnenie. V príčinnej súvislosti s konaním žalovaného žalobcom vznikla nezvratná a najzávažnejšia ujma - strata najbližšieho člena rodiny. Došlo v značnej miere k zhoršeniu kvality ich citového i rodinného života a psychického zdravia. Žalobkyňa v rade 1/ so zosnulým manželom žila v spoločnej domácnosti, jeho smrťou stratila nielen človeka, ktorý bol pre ňu oporou, útechou, ale aj človeka, ktorý jej pomáhal a ekonomicky zabezpečoval domácnosť. Po smrti manžela zostala v domácnosti sama, jej jediným príjmom je starobný dôchodok vo výške 344,80 Eur a priznaný vdovský dôchodok vo výške 118,00 Eur (manžel mal starobný dôchodok vo výške 394,50 Eur) s negatívnym vplyvom na jej životnú úroveň. Zhoršil sa jej zdravotný stav, najmä psychické zdravie. Žalobcovia v rade 2/ a 3/ stratili otca. So zosnulým tvorili fungujúcu, harmonickú rodinu, ktorá pre nich všetkých predstavovala pevné rodinné zázemie, boli súdržnou rodinou, pravidelne sa stretávali,

organizovali spoločné oslavy, posedenia, výlety. Z nečakanej traumatickej, šokujúcej udalosti prežívali pocity mimoriadnej bolesti, úzkosti, smútku zo straty možnosti viesť s nebohým aj naďalej rodinný život.

3. Uplatnené nároky žalobcov v rade 1/ až 3/ na náhradu majetkovej ujmy (žalobkyňou v rade 1/ v rozsahu sumy 50,00 Eur, žalobkyňou v rade 2/ v rozsahu sumy 3.743,20 Eur s výnimkou náhrady nákladov súvisiacich so zastupovaním v trestnom konaní v celkovej sume 500,00 Eur a žalobcom v rade 3/ v rozsahu 94,66 Eur) súd posúdil v zmysle ust. § 420 ods. 1 OZ v spojení s § 444 a nasl. Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že mal preukázané všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za vznik škody na zdraví K. R. v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka.

4. Pokiaľ si žalobkyňa v rade 1/ uplatňovala titulom práva na náhradu škody nárok na zaplatenie sumy 50,00 Eur ako nákladov na lieky poskytnuté príslušníkom rodiny zosnulého vynaložených žalobkyňou v rade 1/, súd nemal vynaloženie týchto nákladov na tvrdený účel žalobkyňou v rade 1/ preukázané. Súčasne súd konštatoval, že žalobkyňou v rade 1/ uplatňovaný nárok nemá ani zákonnú oporu v ust. § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Náhrada škody na zdraví zahŕňa úhradu účelných nákladov spojených s liečením poškodeného (v prejednávacom prípade K. R.), ktoré sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nahrádzajú tomu, kto ich vynaložil.

5. Uznesením č.k. 6C/348/2014-58 zo dňa 22.04.2015 okresný súd zastavil konanie v časti o žalobe žalobkyne v rade 2/ o zaplatenie sumy 1.717,88 Eur (v rozsahu poskytnutého poistného plnenia zo strany intervenienta po ukončení šetrenia poistnej udalosti dňa 29.12.2014; teda po začatí konania, pozn. odvol. súdu) a uznesením č.k. 6C/348/2014-71 zo dňa 11.11.2015 zastavil konanie v časti o žalobe žalobkyne v rade 2/ o zaplatenie sumy 263,00 Eur. Nárok na náhradu majetkovej škody žalobkyňou v rade 2/ tak zostal v celkovej výške 1.762,32 Eur (pozostávajúci z náhrady časti nákladov na pomník, náhrobný kameň a úpravu hrobu vo výške 636,12 Eur, nákladov vynaložených na smútočné ošatenie pozostalých v sume 100,- Eur, cestovných nákladov súvisiacich s návštevami poškodeného v sume 437,06 Eur, náhrady straty na zárobku za obdobie od 09.04.2014 do 26.04.2014 v sume 589,14 Eur s výnimkou náhrady nákladov súvisiacich so zastupovaním poškodenej advokátom v trestnom konaní). Okresný súd mal preukázané, že primerané náklady spojené s pohrebom (nárok žalobkyne v rade 2/ v zmysle § 449 ods. 2 a 3 OZ bol uspokojený v právnom predpise limitovanej výške, preto nárok žalobkyne v rade 2/ v časti presahujúcej sumu 663,88 Eur (ako maximálnej výšky náhrady podľa predpisov o sociálnej poisťovni), t.j. v sume 636,12 Eur ako nedôvodný zamietol. Náhradu nákladov v celkovej sume 100,00 Eur ako výdavku vynaloženého na smútočné ošatenie (najviac v sume 99,60 Eur pre každú fyzickú osobu a nezaopatrené dieťa), pre nesplnenie podmienok pre uplatnenie tohto nároku (žalobkyňa v rade 2/ nežila s poškodeným v spoločnej domácnosti) ako ani nepreukázanie vynaloženia týchto nákladov zamietol. Žalobkyňa v rade 2/ nepriznal ani vyčíslené cestovné náklady v sume 437,06 Eur, vyčíslenú náhradu straty na zárobku v sume 589,14 Eur, pričom svoje závery zhrnul v bodoch 47. až 49. napadnutého rozsudku (cestovné výdavky) a v bode 51. napadnutého rozsudku (náhrada straty na zárobku). V časti o zaplatenie sumy 500,00 Eur ako nákladov za právne služby vynaložené v súvislosti so zastupovaním žalobkyne v rade 2/ ako poškodenej v trestnom konaní ako dôvodnej vyhovel. Z rovnakých dôvodov ako u žalobkyne v rade 2/, žalobcovi v rade 3/ nepriznal majetkovú ujmu zodpovedajúcu vyčísleným cestovným nákladom v sume 94,66 Eur.

6. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcov v rade 1/ až 3/ na náhradu nemajetkovej ujmy si súd prvej inštancie osvojil právne závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/265/09 zo dňa 17.02.2011 a v súlade s týmito závermi a vykonaným dokazovaním vo veci, v zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že žalobcom v rade 1/ - 3/ postačuje na uplatnenie práva na ochranu osobnosti preukázaná existencia neoprávneného zásahu do týchto práv. Ide o objektívnu zodpovednosť škodcu bez ohľadu na zavinenie. S poukazom na uznanú vinu žalovaného v trestnom konaní (viď bod 2. tohto odôvodnenia), ktorým výrokom rozhodnutia bol súd viazaný (v zmysle § 193 CSP), nemal súd prvej inštancie žiadne pochybnosti o tvrdeniach žalobcov o ich citovej ujme vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby (manžela a otca K. R.) a tak isto aj spoločensva (vzťahu) s touto blízkou osobou. Mal teda jednoznačne preukázanú zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcov, a to do práva na ich súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou ich blízkeho príbuzného natrvalo narušený (základ nároku). Smrťou poškodeného došlo k nezvratnému pretrhnutiu všetkých väzieb, preto žalobcovia v rade 1/ až 3/ disponovali jediným prostriedkom ochrany práva na ochranu ich osobnosti, a to právom na poskytnutie primeraného zadosťučinenia. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou primeranosti výšky peňažného zadosťučinenia v okolnostiach súdnej veci, a to v zmysle všeobecných zásad ustálených v rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít. V kontexte poukázal na zásadu v európskom deliktuálnom práve, že v prípade objektívne

podobných ujm by sa mali priznávať porovnateľné sumy a v kontexte tejto zásady poukázal aj na niektoré rozhodnutia súdov, ktorými bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým smrťou blízkej osoby pri dopravnej nehode, napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/578/2014 zo dňa 09.09.2015, sp.zn. 8Co/264/2013 zo dňa 28.10.2013, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/139/2011 zo dňa 30.10.2012. V konkrétnostiach prejednávanej veci konštatoval, že z obsahu výpovedí žalobcov v rade 1/ až 3/ mal preukázanú rozvinutú emočnú a citovú naviazanosť žalobcov na osobu zosnulého K. R. primeranej stupňu ich príbuzenského pomeru. Pre žalobkyňu v rade 1/ bol jej manžel celoživotným partnerom, s ktorým vychovala dve deti, žila s ním počas ich dlhotrvajúceho manželstva v spoločnej domácnosti, nepochybne si vzájomne po celý svoj život, ako aj v období ich staroby (žalobkyňa v čase smrti manžela vo veku 73 rokov, manžel K. R. vo veku 77 rokov) boli oporou, pomocou a odhliadnuc od pomoci žalobcov v rade 2/ a 3/, odkázaní výživou jeden na druhého. Žalobcovia v rade 2/ a 3/ ako plnoleté osoby v strednom veku stratili otca, ktorý im v ich detstve nepochybne poskytol osobnú starostlivosť, výchovu, výživu, s ktorým boli v čase predchádzajúcom jeho smrti v pravidelnom, či už osobnom alebo telefonickom kontakte, navštevovali ho a poskytovali mu pomoc. Obaja žalobcovia nežili už so zosnulým v spoločnej domácnosti. Súd prihliadol aj na pomerne vysoký vek poškodeného v čase jeho smrti. Na strane žalovaného ako na významnú skutočnosť prihliadol na jeho neobanlivostné (neúmyselné) konanie. Spôsob prejavenej ľútosti nad spáchaným skutkom zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcom bez preukázania prejavenej účinnej morálnej satisfakcie (napriek jeho návšteve u žalovanej v rade 1/ tesne po pohrebe K. R. pred začatím sporu na súde), nepovažoval súd za takú okolnosť (akú mal na mysli Ústavný súd ČR v náleze sp.zn. I.ÚS 2844/2014 zo dňa 22.12.2015), ktorá by mala viesť k ďalšiemu zníženiu súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom v rade 1/ až 3/. Skutkovú argumentáciu žalobcov v rade 1/ až 3/ o pasívnom postoji žalovaného voči nim žalovaný nevyvrátil. Postoj žalovaného v samotnom súdnom konaní sa javil, resp. sa mohol javiť v očiach žalobcov ako účelový v snahe o zníženie náhrady nemajetkovej ujmy. Priznanie žalovaného k spáchaniu skutku v trestnom konaní, uzavretie dohody o vine a treste žalovaným a samotné uloženie trestu žalovanému rozsudkom, nevnímal súd ako prejavenie morálnej satisfakcie voči žalobcom, t.j. za okolnosti, ktoré by boli spôsobilé znížiť súdom priznanú náhradu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/264/2013 zo dňa 28.10.2013.

7. Vychádzajúc zo všeobecných zásad určovania výšky relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy, individuálnych okolností prejednávanej veci, praxe súdov v otázke určovania výšky nemajetkovej ujmy, berúc ako určité referenčné vodítko sumu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v prípade Kontrová proti Slovenskej republike (na ktorý odkázali žalobcovia, ako aj intervenient na strane žalovaného), považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobcom v rade 1/ až 3/ relutárnu (peňažnú) náhradu nemajetkovej ujmy vo výške tak, ako uviedol vo výrokoch rozsudku, pričom v ostatnom rozsahu žalobu v tejto časti zamietol. Uplatňovanú výšku peňažnej náhrady žalobcami v rade 1/ až 3/ považoval za zjavne neopodstatnene vysokú, poukazujúc na skutkové okolnosti a právne závery rozsudku ESLP v prípade Kontrová proti Slovenskej republike.

8. Ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu intervenienta spočívajúcu v limitovaní výšky peňažnej náhrady v prejednávanej veci výškou odškodnenia v zmysle zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keďže tento zákon upravuje podmienky a rozsah odškodňovania obetí trestných činov nie zo strany ich páchatelov, ale zo strany štátu. Otázka rozsahu krytia žalovaných nárokov povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nebola predmetom tohto sporu, keďže žalobcovia v rade 1/ až 3/ sa žalobou v konaní nedomáhali (v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z.) plnenia voči intervenientovi na strane žalovaného, preto bola táto otázka pri rozhodovaní súdu irelevantná. Táto je podstatná medzi žalovaným a intervenientom na jeho strane len v ich vnútornom (zmluvnom) právnom vzťahu a vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v prejednávanej veci nemala žiadny právny význam. S poukazom na výšku peňažného plnenia (v celkovej sume 33.500,00 Eur) súd prvej inštancie určil žalovanému dlhšiu lehotu na plnenie takto uloženej povinnosti (§ 232 ods. 3 CSP).

9. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie vzal do úvahy, že žalobou si žalobcovia v rade 1/ až 3/ uplatnili viac nárokov, a preto podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania rozhodoval o náhrade trov konania pri každom nároku samostatne, t.j. dvoma samostatnými výrokmi (viď Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s. str. 927). O náhrade trov konania rozhodol zvlášť u každého žalobcami 1/ až 3/ uplatneného nároku (spolu 6 nárokov, u každého žalobcu nárok na náhradu majetkovej škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy). Poukázal, že na rozdiel od predchádzajúcej

právnej úpravy, súčasná právna úprava prioritizuje jednoznačne zásadu úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v ust. § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Aktuálna úprava Civilného sporového poriadku nepozná nepatrný úspech (predtým § 142 ods. 3 O.s.p.). Zohľadňuje sa teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu treba potom uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (tu náhrada nemajetkovej ujmy), alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nebolo by celkom spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. Východiskom je rozlíšenie, čo je základné (že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté) a čo sprevádzajúce (výška nemajetkovej ujmy). Vhodným riešením v tomto prípade sa súdu javilo, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania výlučne z prisúdenej sumy, čo je aj zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Súd prvej inštancie na tomto základe priznal všetkým trom žalobcom proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu 100 %, keďže ich považoval čo do právneho základu za plne úspešných (§ 255 ods. 1 CSP).

10. Pokiaľ ide o náhradu trov konania o nárokoch žalobcov v rade 1/ a 3/ na náhradu majetkovej ujmy, rozhodol v zmysle zásady úspechu (§ 255 ods. 1 CSP) s poukazom na plný úspech strany sporu v konaní, v tomto prípade žalovaného. Žalovanému nárok na náhradu týchto trov konania voči žalobcom v rade 1/ a 3/ nepriznal, rešpektujúc okolnosť, že žalovaný sa výslovne v konaní nároku na náhradu trov konania vzdal, resp. ho neuplatnil. Vychádzajúc z analógie legis článok 4 ods. 1, aplikujúc ho v otázke náhrady trov intervenienta na strane žalovaného, ktorému v konaní nepochybne trovy vznikli, v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal intervenientovi na strane žalovaného, vzhľadom na plný úspech žalovaného, na podporu ktorého intervenient v konaní vystupoval, v tejto časti konania nárok na plnú náhradu trov konania proti žalobcom v rade 1/ a 3/ v rozsahu 100 %. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania o nároku žalobkyne v rade 2/ na náhradu majetkovej ujmy súd prvej inštancie dospel k záveru o procesnom úspechu žalovaného v rozsahu 20 %, keďže aj vo vzťahu k žalobkyni v rade 2/ sa žalovaný vzdal nároku na náhradu trov konania, súd žalovanému proti žalobkyni v rade 2/ nárok na náhradu trov konania na náhradu majetkovej ujmy nepriznal. Obdobne ako vo vzťahu k žalobcom v rade 1/ a 3/ súd priznal intervenientovi na strane žalovaného voči žalobkyni v rade 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20 %.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný do prvej, tretej, piatej, siedmej, desiatej a trinástej vety výroku rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/, h/ CSP. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne, aby ho odvolací súd zmenil. V jeho odôvodnení uviedol, že procesný súd závažne pochybil pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy, výšku nemajetkovej ujmy určil na základe kritérií, ktoré nemajú oporu v zákone ani v právnej doktríne, dokonca ani v rozhodovacej praxi súdov, či Európskeho súdu pre ľudské práva, samozrejme s prihliadnutím na všetky podstatné okolnosti tohto prípadu (nešťastnej udalosti). Za nevyhnutné považoval skúmanie interpersonálnych väzieb medzi zomrelým a pozostalými. V danom prípade išlo o otca a manžela vo veku 77 rokov a pozostalí - žalobcovia v rade 2/ a 3/ boli v čase jeho smrti dospelé deti s vlastným životom a rodinami. Preto výšku priznanej nemajetkovej ujmy žalobcom v rade 2/ a 3/ v napadnutom rozsudku považoval za neprímerane vysokú. Rovnako za neprímerané považoval priznanie nemajetkovej ujmy žalobkyni v rade 1/. Priznanie takejto sumy nepovažoval ani za riadne zdôvodnené, išlo len o všeobecnú argumentáciu. Procesný súd rozhodol o výške nemajetkovej ujmy na základe citovo agresívneho spôsobu, ktorým operoval právny zástupca žalobcov s cieľom vykresliť ho negatívne ako nezodpovednú osobu, necitlivého grobiana. Uchýlil sa k nesprávnym hypotetickým predpokladom a porovnaniam v slovenskej súdnej praxi pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy, ktoré okrem právneho základu na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu nemajú s týmto konkrétnym prípadom absolútne nič spoločné. Súhlasil s tým, že nemajetková ujma sa nedá presne vyčíslieť ani preukázať. Uznal, že na strane žalobcov došlo k strate a zásahu do ich citového a rodinného života, ktorá sa v dôsledku úmrtia nedá zvrátiť, reparovať, predmetná nehoda s tragickým koncom ho bude trápiť do konca života. Akcentoval, že išlo o nešťastnú udalosť a nedbanlivostný skutok. Apeloval na odvolací súd, aby mal zdravý úsudok najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu a dôsledne posúdil výšku nemajetkovej ujmy v intenciách všetkých skutočností a dôkazov predložených procesnému súdu. Jej úhradu bude následne požadovať od intervenienta na jeho strane, nakoľko zastáva jednoznačný právny názor, že zákonné poistenie zodpovednosti za škodu

spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zahŕňa aj poistenie nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti poukázal na účel poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov, na výklad pojmu škoda, ako aj judikatúru Európskeho súdneho dvora, v zmysle ktorej sú členské štáty povinné pri výkone svojich právomocí v tejto oblasti rešpektovať právo únie a vnútroštátne ustanovenia, ktoré upravujú náhradu škody pri dopravných nehodách spôsobených prevádzkou motorových vozidiel (smernica 2009/103/ES). Ak aj procesný súd v rozsudku poukázal na rozhodnutia pri odškodňovaní v iných prípadoch, tieto nekorešponujú s uvedeným konkrétnym prípadom, a preto odôvodnenie rozhodnutia považoval za nepreskúmateľné a zmätočné.

12. Žalobcovia v rade 1/ až 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhli odvolanie zamietnuť a uplatnili si nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Skutkové a právne závery rozhodnutia okresného súdu považovali za správne a zákonné. Žalovaný v odvolaní neuviedol, z akých dôvodov považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nepreskúmateľné a zmätočné, resp. v čom rozhodnutia v iných prípadoch, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, nekorešponujú s uvedeným konkrétnym prípadom. Dostatočne nevysvetlil dôvody, pre ktoré spochybňuje výšku žalobcom priznanej nemajetkovej ujmy, t.j. dôvody, pre ktoré mal súd prvej inštancie rozhodnúť nesprávne. Žalovaný evidentne prehliadol dôkazy, ktoré preukázali, že interpersonálny vzťah medzi pozostalými a zomrelým bol pevný, súdržný a veľmi emocionálny, v tomto smere poukázal na výpovede žalobcov. Súd prvej inštancie správne posúdil a vyhodnotil samotnú závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, ako aj správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu (zomrelý nemal podiel na vzniku tragickej udalosti, ku ktorej došlo porušením povinností na strane žalovaného, za čo bol právoplatne odsúdený). Žalovaný neprejavil záujem na urýchlennom vyriešení otázky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcov a neprejavil žalobcom priamo ľútosť, ospravedlnenie, čo ujmu žalobcov prehýbilo. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že sa náležite vysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP a z obsahu je zrejmé, akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení, preto podľa názoru žalobcov je rozsudok okresného súdu náležite zdôvodnený, dostatočne presvedčivý, správny a zákonný.

13. Po doručení vyjadrenia žalobcov v rade 1/ až 3/ k odvolaniu odvolateľovi (§ 374 ods. 1 CSP), tento vo veci nepodal odvolaciu repliku. Inými vyjadrenia strán k veci odvolací súd v štádiu odvolacieho konania nedisponoval.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie v prvej vete, v časti tretej vety o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy a v piatej vete výroku v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne potvrdil. Súčasne v zmysle § 388 CSP zmenil výrok o trovách prvoinštančného konania ako výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý (náhrada majetkovej ujmy), keďže z obsahu podaného odvolania bolo zrejmé, že žalovaný namietal len neprimeranosť výšky priznanej nemajetkovej ujmy žalobcom v rade 1/ -3/.

15. V odvolaní napadnutej časti odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci - na rozhodnutie o nemajetkovej ujme, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti odvolací súd uvádza, že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§11 Občianskeho zákonníka). Podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného ust. § 11 Občianskeho zákonníka je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami a konanie,

ktoré spôsobilo násilne pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny.

17. V prejednávanej veci sa žalobcovia voči žalovanému domáhali priznania nemajetkovej ujmy vzniknutej neoprávneným zásahom do ich súkromia, tým že ich manžel a otec zomrel následkom dopravnej nehody, ktorú zaviniť žalovaný. Vo vzťahu k žalovanému boli naplnené všetky zákonné predpoklady občiansko-právnej zodpovednosti žalovaného: 1. protiprávne konanie (porušenie dopravných predpisov žalovaným následkom ktorých došlo k dopravnej nehode), 2. vznik škody (ujmy na živote poškodeného), 3. príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vzniknutou ujmov. Jedná sa o zodpovednosť objektívnu (zodpovednosť za výsledok), z toho dôvodu subjektívny prvok (zavinenie) je bez právneho významu. Vykonaným dokazovaním sa preukázalo, že konaním žalovaného (pri dopravnej nehode, za ktorú v plnom rozsahu nesie zodpovednosť žalovaný) bola spôsobená ujma - smrť manžela žalobkyne v rade 1/ a otca žalobcov v rade 2/ a 3/. Uvedená udalosť závažným spôsobom zasiahla do rodinného života, súkromia žalobcov (ako vyplynulo z ich výpovedí), z uvedených dôvodov ich žaloba, ktorou sa domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanému v zmysle § 11 v spojení s § 13 Občianskeho zákonníka má relevantný skutkový aj právny základ. Okresný súd pri svojom právnom posúdení dôsledne vychádzal z citovaných zákonných ustanovení, podal výklad týchto ustanovení ako aj predpokladov vzniku práva fyzickej osoby domáhať sa ochrany v takomto prípade a rovnako správne zadefinoval predpoklady priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, v prípadoch v ktorých morálne zadosťučinenie nie je postačujúce. V tomto smere nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepoprel ani žalovaný, spornou však zostala jej výška.

18. Výšku peňažného zadosťučinenia určuje súd na základe voľnej úvahy, pri ktorej za rozhodujúce hmotné právo považuje intenzitu, trvanie a rozsah nepriaznivých následkov vzniknutých dotknutým osobám (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka - závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo). Súd prvej inštancie svoje úvahy v intenciách hmotného práva zhrnul vo svojom odôvodnení, prihliadol najmä na mieru zavinenia škodcu - žalovaného, postoj zodpovednej osoby k spôsobenej škode, otázku hmotnej závislosti pozostalej manželky na usmrtenej osobe, vek zomrelého, kvalitu a intenzitu vzťahu pozostalých so zomrelým a tieto svoje úvahy pretavil do výšky priznanej nemajetkovej ujmy, s výškou ktorej sa odvolací súd stotožnil. Účelom tohto inštitútu je zmiernenie tých následkov, ktorým stratou blízkeho človeka (člena rodiny), v dôsledku konkrétnej udalosti boli žalobcovia vystavení.

19. Úvaha okresného súdu v súdnej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli v dokazovaní zistené, vyhodnotenie a závery okresného súdu neboli v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané a ani v rozpore s formálnou logikou. Okresný súd výsledky hodnotenia zahrnul do odôvodnenia napadnutého rozsudku, tieto dostatočne vysvetlil (ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil), preto nie je možné akceptovať odvolaciu námietku žalovaného o arbitrárnosti jeho rozhodnutia. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s prijatým záverom súdu prvej inštancie v otázke výšky priznanej nemajetkovej ujmy žalobcom, nakoľko pri svojich úvahách zohľadnil všetky individuálne okolnosti zásahu do osobnostnej sféry (rodinného života) žalobcov v rade 1/ - 3/ či už z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov do ich práva na súkromie zahrňujúc aj ich právo na rodinný život. Vyššie súvisiace okolnosti súd v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne, nielen z právneho, ale citlivo aj z ľudského hľadiska uviedol. Odvolací súd, ktorý si túto argumentáciu osvojil, v plnom rozsahu odkazuje na argumentáciu okresného súdu. Pokiaľ okresný súd v odôvodnení poukázal na iné rozhodnutia odvolacieho súdu a tiež najvyššieho súdu, týmito poukázal na ustálenú prax odvolacieho súdu, resp. najvyššieho súdu v obdobných prípadoch, resp. kritéria, ktoré súdy ovplyvnili pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy. Súčasne však prihliadal na to, aby priznaná výška nemajetkovej ujmy bola primeraná individuálnym okolnostiam prejednávanej veci.

20. Pre úplnosť odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. Pretože odvolací súd nezistil nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré je povinný prihliadať z úradnej povinnosti, rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním ako vecne správne potvrdil.

22. Rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd zmenil v závislých výrokoch (siedma až pätnásta veta výroku) o trovách prvoinštančného konania, ktorý nezodpovedá čistému úspechu jednotlivých procesných strán v spore. Žalobcovia v rade 1/ - 3/ si v prejednávanej veci uplatnili voči žalovanému dva samostatné nároky - 1/ nárok na náhradu majetkovej ujmy a 2/ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Každý z týchto nárokov môže byť predmetom samostatného konania. Aktuálne obidva tieto nároky tvoria predmet jedného (spojeného) konania medzi žalobcami a žalovaným, čomu musí zodpovedať jeden výrok o trovách prvoinštančného konania každého žalobcu voči žalovanému. Aj vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo svojich ust. § 13 ods. 3 a 4 priamo počíta so spojením vecí v civilnom sporovom konaní, čomu v takýchto prípadoch zodpovedá aj iný spôsob výpočtu odmeny advokáta. Tarifná odmena za úkon právnej služby advokáta je v prípade spojenia vecí do jedného konania iná, ako keby každá vec bola predmetom samostatného konania a k takémuto úkonu právnej služby sa inak počíta aj výška hotových výdavkov a náhrada za stratu za času podľa § 15 až §17 citovanej vyhlášky. V prípade osobitného výroku o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu ku každému nároku uplatnenému žalobou, by tak pri následnom postupe súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP bolo veľmi obtiažne rozhodnúť o výške náhrady trov konania, najmä trov právneho zastúpenia zástupcu vo vzťahu k jednotlivým nárokom, ktoré boli predmetom sporu.

23. Krajský súd preto zdôrazňuje, že rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania má vždy jednotný charakter, z čoho vyplýva potreba rozhodnutia o trovách konania spoločne pre všetky časti predmetu konania v rámci procesu na súde určitej inštancie. Pokiaľ bola teda strana sčasti úspešná a v ďalšej časti neúspešná (resp. v tejto časti zavinila, že konanie sa muselo zastaviť), je dôvodné vychádzať z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, ktoré je kľúčovým pre riešenie naznačených prípadov.

24. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby to bol prevažujúci úspech, t. j. aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jednej zo strán sporu, ktorú vyjadrujeme percentom jeho úspechu v spore. Nárok na náhradu trov konania vzniká v takom prípade na základe jednoduchého výpočtu. Úspech strany sporu, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov, sa odpočíta od úspechu strany sporu, ktorej vzniká nárok na náhradu trov konania, a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Tento výpočet sa opiera o to, že aj tá procesná strana, ktorá nemala prevažujúci úspech, má v podstate v tej časti, v ktorej uspel (v súdnej veci v časti, v ktorej súd žalobu zamietol) nárok na náhradu trov. Vyjadruje to dikcia zákona „...súd náhradu trov konania pomerne rozdelí...“, hoci v praxi dostáva náhradu trov iba jedna zo strán sporu, prípadne žiadna sporová strana (ak pomer úspechu a neúspechu v konaní bol u každej procesnej strany rovnaký). Inak povedané, čiastočné procesné úspechy sa vzájomne do rovnakej výšky anulujú. Zvyšujúca časť je determinantom pre záver o čiastočnom priznaní nároku na náhradu trov konania. Tento záver potom slúži aj ako východisko pre výrok, ktorým sa pri zásadne rovnakých čiastkových úspechoch žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania. Okresný súd bol preto povinný s ohľadom na výsledok celého sporu po zistení čistého úspechu tej-ktorej strany v tomto konaní rozhodnúť o trovách konania v súlade s § 255 ods. 2 CSP.

25. Odvolací súd v zhode s prijatým záverom súdu prvej inštancie a jeho zdôvodnenia ohľadom úspechu žalobcov v rade 1/ - 3/ v súvislosti s ich uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy (výška ktorej je závislá od úvahy súdu) vychádzal z toho, že ak žalobcom bola priznaná časť tohto nároku ide o procesne úspešnú stranu, ktorá má nárok na plnú náhradu trov konania do výšky priznaného nároku. Následne odvolací súd osobitne určil pomer úspechu strán sporu v konaní jednotlivo medzi každým žalobcom a žalovaným.

26. Predmetom celého „spojeného“ konania bola u žalobkyne v rade 1/ suma 15.050,00 Eur (50,00 Eur majetková ujma a suma 15.000,00 Eur priznaná nemajetková ujma). Odvolací súd stanovil výšku úspechu žalobkyne v rade 1/ v prejednávanej veci na 99,67 % (súd jej priznal sumu 15.000,00 Eur); čomu zodpovedá úspech žalovaného v spore vo výške 0,33 % (súd zamietol žalobu čo do sumy 50,00 Eur). Čistý úspech žalobkyne v rade 1/ v spore potom predstavuje výšku 99,34 %, ktorá je rozdielom jej úspechu a neúspechu v celom „spojenom“ konaní (99,67 % - 0,33 %); v dôsledku čoho jej odvolací súd ako pomerne úspešnejšej strane podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 396 ods.

1 CSP v uvedenom rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému a intervenientovi, ktorí sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

27. Predmetom celého „spojeného“ konania bola u žalobkyne v rade 2/ suma 13.243,20 Eur (4.243,20 Eur majetková ujma, 9.000,00 Eur priznaná nemajetková ujma). Odvolací súd stanovil výšku úspechu žalobkyne v rade 2/ v prejednávanej veci na 84,71 % (súd jej priznal sumu 9.000,00 Eur ako nemajetkovú ujmu, 500,00 Eur - majetkovú ujmu a v časti zastavenia konania v sume 1.717,88 Eur procesné zavinenie pričítal žalovanému; t.j. celkovo bolo úspešná v sume 11.217,88 Eur); čomu zodpovedá úspech žalovaného v spore vo výške 15,29 % (zamietnutie žaloby čo do sumy 1.762,32 Eur, pripočítal procesné zavinenie žalobkyne v rade 2/ na zastavení konania v sume 263,00 Eur). Čistý úspech žalobkyne v rade 2/ v spore potom predstavuje výšku 69,42 %, ktorý je rozdielom jej úspechu a neúspechu v celom „spojenom“ konaní (84,71 % - 15,29 %); v dôsledku čoho jej odvolací súd ako pomerne úspešnejšej strane podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP v uvedenom rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému a intervenientovi, ktorí sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

28. Predmetom celého „spojeného“ konania bola u žalobcu v rade 3/ suma 9.094,66 Eur (94,66 Eur ako majetková ujma a 9.000,00 Eur ako priznaná nemajetková ujma). Odvolací súd stanovil výšku úspechu žalobcu v rade 3/ v prejednávanej veci na 97,9 % (súd mu priznal sumu 9.000,00 Eur); čomu zodpovedá úspech žalovaného v spore vo výške 1,05 % (súd zamietol žalobu čo do sumy 94,66 Eur). Čistý úspech žalobcu v rade 3/ v spore potom predstavuje výšku 97,90 %, ktorá je rozdielom jeho úspechu a neúspechu v celom „spojenom“ konaní (98,95 % - 1,05 %); v dôsledku čoho mu odvolací súd ako pomerne úspešnejšej strane podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP v uvedenom rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému a intervenientovi, ktorí sú povinní plniť spoločne a nerozdielne.

29. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Vo zvyšnej časti, t.j. v druhej vete, v časti tretej vety o priznaní sumy 500,00 Eur, štvrtej a šiestej vete výroku, zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcom v rade 1/ - 3/ ako úspešnej procesnej strane priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcom v rade 1/ - 3/ voči intervenientovi na strane žalovaného z dôvodu, že odvolanie podal len žalovaný, a intervenient vystupujúci na jeho strane bol v odvolacom konaní nečinný (odvolanie nepodal).

32. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).